

**„Jobbodat, Uram, megdicsőíti ereje” (Kiv 15,6)**

Ebben a hónapban az élet igéje Mózes énekének egyik sorát idézi az Ószövetségből, amikor Izrael magasztalja Istent, mert megsegítette népét története során. Ez a himnusz elbeszéli Isten hatalmas tetteit népének üdvösségére az egyiptomi fogságból való szabadulástól kezdve egészen megérkezéséig az ígéret földjére.

Útja során sok nehézséggel és szenvedéssel kellett szembenézniük, de végig Isten biztos keze vezette őket, néhány olyan ember közreműködésével, mint Mózes és Józsue, akik Isten üdvösségtervének szolgálatába álltak.

**„Jobbodat, Uram, megdicsőíti ereje”**

Amikor a hatalom erejéről van szó, hajlamosak vagyunk olyan erőre gondolni, amely gyakran elnyomással, emberek és népek közötti harccal párosul. Isten igéje azonban feltárja előttünk, hogy az igazi erő a szeretet, ahogy azt Jézusban láthatjuk. Ő egészen a halálig élte végig az emberlét tapasztalatát, hogy szabadulást hozzon, és elvezessen az Atyával való találkozásra. Neki köszönhetően megmutatkozott Isten szeretetének ereje az emberek iránt.

**„Jobbodat, Uram, megdicsőíti ereje”**

Ha önmagunkra tekintünk, őszintén be kell ismernünk a korlátainkat. Emberi törekénységünk tagadhatatlan, akár testi, akár lelki, pszichikai vagy kapcsolati téren. De épp ebben tapasztalhatjuk meg Isten szeretetét, mert gyermekeinek, minden embernek a boldogulását akarja, és kész erejével segítségére lenni azoknak, akik sorsukat szelíden leteszik a kezébe, hogy előmozdítsák a béke, a közjó és a testvériség ügyét.

Nagy bölcsességgel választották ki ezt az ígét a keresztények egységéért való imahét mottójául. Mennyi szenvedést okoztunk egymásnak kölcsönösen évszázadokon át, növeltük ezzel a szakadást, a gyanakvást és megosztottuk a családokat és a közösségeket.

**„Jobbodat, Uram, megdicsőíti ereje”**

Szükségünk van az imára, hogy kérjük az egység kegyelmét, mint Isten ajándékát; ugyanakkor föl is ajánlhatjuk magunkat, hogy szeretetének eszközei legyünk a hidak építésében. 2002-ben Genfben az Egyházak Világtanácsának ülésén felkérték Chiara Lubichot, hogy mondja el ezzel kapcsolatban a gondolatait és a tapasztalatát. Most ebből idézünk:

„A dialógust a következőképpen folytatjuk: mindenekelőtt azonos szintre helyezkedünk a beszélgetőtársunkkal, bárki legyen is az. Aztán meghallgatjuk őt, teljes úrt teremtve magunkban. (...) Ily módon magunkba fogadjuk a másikat, és megértjük őt. (...) Mivel szeretettel hallgattuk meg, ő is kedvet kap ahhoz, hogy meghallgassa, amit mi mondunk.” [1]

Ebben a hónapban használjuk ki a mindennapos lehetőségeinket, és szőjük szorosabbra, vagy vegyük fel újra a kapcsolatot azokkal, akikkel nem azonos egyházhhoz tartozunk, közeledjünk tisztelettel és barátsággal ezekhez az emberekhez és családokhoz.

És miért ne közeledhetnénk imával és ugyanilyen gyakorlattal a belső ellentétek felé is saját egyházi közösségünkben, vagy akár a politikában, a társadalom különböző területein vagy a családban is? Akkor mi is örömmel mondhatjuk majd: *„Jobbodat, Uram, megdicsőíti ereje”*.

**Letizia Magri**

---

[1]           vö. C. Lubich, *„Az egység és az Elhagyott Jézus a közösségi lelkiesség alapjai”*, Genf, 2002. október 28.

**forrás: [fokolare.hu](http://fokolare.hu)**